

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/15/2020                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 6316207612                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 24.02.2021                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Brňák              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2021:6316207612.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO 31 575 951, proti žalovanému P. Q., bývajúcemu v W., P. povstanie českého ľudu (MPČL) 2175/53, zastúpenému Mgr. Ivicou Štiglitz, advokátkou so sídlom v Rožňave, Šafárikova 14, o zaplatenie 7 943,91 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 5Csp/106/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. februára 2018 sp. zn. 12Co/380/2017, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo 16. júna 2017 č. k. 5Csp/106/2016-102 konanie v časti zastavil, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 7 941,51 €, úroky 746,68 €, úroky z omeškania 7,60 € spolu s bližšie uvedeným úrokom z omeškania a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 50,12 %.

1.1. V časti priznanej sumy s príslušenstvom mal prvostupňový súd za to, že v konaní bolo preukázané, že strany sporu riadne uzavreli zmluvy (o úvere a zriadení záložného práva) a žalovaný čerpal poskytnutý úver 32 400 €. Taktiež nebolo spochybnené, že žalovaný neplatil dohodnuté splátky riadne a včas. Žalobkyňa súdu doložila presný rozpis, ako bola vypočítaná dlžná istina, úrok a úrok z omeškania do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti.

1.2. Pokiaľ išlo o tvrdenie žalovaného, že predčasná splatnosť úveru nenastala, prvostupňový súd sa s uvedeným nestotožnil, nakoľko žalobkyňa preukázateľne vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžných splátok, keď poslednú platbu pred zosplatnením vykonal dňa 24. apríla 2014, a v upomienke zo dňa 19. júna 2014 ho zároveň upozornila, že ak dlžné splátky nezaplatí, bude od neho požadovať jednorazové splatenie celej dlžnej sumy. V obchodných podmienkach žalobkyne bolo explicitne uvedené, že banka má toto právo v prípade, ak je klient v omeškaní s úhradou čo i len jednej splátky minimálne tri mesiace.

Keďže tieto podmienky boli splnené, mala žalobkyňa právo na zosplatnenie úveru. Prvoinštančný súd podotkol, že možnosť predčasného zosplatnenia úveru pre prípad neplatenia splátok riadne a včas uvedená v zmluve a obchodných podmienkach nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože by sa tým popreli základné princípy platenia dlhu v splátkach a možnosti veriteľa žiadať vrátenie finančných prostriedkov v prípade, ak dlžník svoje povinnosti neplní riadne a včas.

1.3. Nakoľko si žalovaný po vyhlásení predčasnej splatnosti svoj záväzok nesplnil v celom rozsahu, žalobkyňa pristúpila k realizácii záložného práva a zvolila možnosť predaja na dobrovoľnej dražbe. Prvoinštančný súd poznamenal, že pokiaľ mal žalovaný pochybnosti o dobrovoľnej dražbe, teda ak sa domnieval, že bola nezákonná, mal možnosť podať žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, keďže v tomto konaní nie je súd v žiadnom prípade oprávnený preskúmať zákonnosť dobrovoľnej dražby.

1.4. Prvoinštančný súd k tvrdeniu žalovaného, že mu žalobkyňa jednostranne zvýšila úrokovú sadzbu úveru o 1%, čím došlo k zvýšeniu splátky o 40 €, poznamenal, že zmluva aj obchodné podmienky upravovali možnosť zvýšenia úrokovej sadzby pre konkrétne stanovené prípady. V zmysle bodu 5.2 a 5.3 zmluvy a 12.3 obchodných podmienok k zmluve o úvere bol žalovaný povinný zdokladovať právoplatný vznik záložného práva a preukázať dodržanie účelu úveru v lehote 6 mesiacov od čerpania úveru spôsobom, o ktorý ho banka požiada a v prípade, ak nedoloží požadované doklady v stanovenej lehote, zvyšuje sa úroková sadzba úveru o 1%; uvedenú povinnosť si žalovaný nesplnil. Preto bol zo strany žalobkyne vyzvaný na splnenie tejto povinnosti a bola mu určená dodatočná lehota na splnenie. Keďže však žalovaný ani napriek uvedenému doklady nedoložil, žalobkyňa pristúpila k zvýšeniu úrokovej sadzby ako sankcii za nesplnenie povinnosti. Uvedenú skutočnosť mu oznámila listom zo 16. júna 2014. Súd prvej inštalácie úrokovú sadzbu ani po zvýšení nepovažoval za neprimerane vysokú. Zároveň bolo zrejmé, že takto zvýšená bola iba splátka za mesiac júl 2014, pretože následne v auguste 2014 došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne a žalovaného rozsudkom z 27. februára 2018 sp. zn. 12Co/380/2017 rozsudok súdu prvej inštalácie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu istinu v sume 7 943,91 €, úroky vo výške 746,68 € a presne špecifikované úroky z omeškania, potvrdil a v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.1. S odvolaním sa na ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) na zdôraznenie správnosti napadnutého prvostupňového rozsudku poukázal len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reagoval na argumenty žalovaného uvedené v odvolaní.

2.2. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že predčasná splatnosť úveru nenastala, odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný poslednú platbu pred zosplatnením vykonal dňa 24. apríla 2014 a žalobkyňa ho preukázateľne vyzvala na zaplatenie dlžných splátok, a to upomienkami zo dňa 20. mája 2014 a 19. júna 2014, pričom upomienkou zo dňa 19. júna 2014 (č. l. 17 spisu) bol žalovaný zo strany žalobkyne upozornený, že v prípade nezaplatenia dlžnej sumy bude žalobkyňa požadovať jednorazové splatenie celej dlžnej sumy. Nakoľko bolo medzi žalobkyňou a žalovaným, a to v samotnej zmluve o úvere i v obchodných podmienkach, dohodnuté, že žalobca môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, žalobkyňa si zároveň uplatnila svoje právo najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a súčasne upozornila spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, odvolací súd konštatoval, že zákonné podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru boli splnené.

2.3. K tvrdeniu žalovaného, že žalobkyňa jednostranne zvýšila úrokovú sadzbu úveru v jeho neprospech o 1 %, odvolací súd uviedol, že žalobkyňa výzvou zo dňa 15. apríla 2014 vyzvala žalovaného na predloženie dokumentu na preukázanie účelu úveru (listu vlastníctva č. 5078 na právne účely), a to v lehote 30 dní od doručenia výzvy s tým, že pokiaľ táto povinnosť nebude zo strany žalovaného splnená, pristúpi v súlade so zmluvou o úvere a obchodnými podmienkami k výkonu sankčného oprávnenia zvýšiť úrokovú sadzbu o 1 %. Žalovaný si však svoju povinnosť nesplnil. Odvolací súd zdôraznil, že v zmysle bodu 5.2 a 5.3 predmetnej zmluvy a bodu 12.3 obchodných podmienok k zmluve bol klient povinný zdokladovať právoplatný vznik záložného práva a preukázať dodržanie účelu úveru v lehote najneskôr šiestich mesiacov od čerpania úveru spôsobom, o ktorý ho požiada banka a pokiaľ klient nepredloží bankou vyžadované doklady, bola banka oprávnená zvýšiť úrokovú sadzbu dohodnutú v

úverovej zmluve o 1 % p. a. Keďže si žalovaný, i keď bol žalobkyňou vyzvaný, svoju povinnosť nesplnil, a to i napriek tomu, že mu bola zo strany žalobkyne určená dodatočná lehota na jej splnenie, žalobkyňa až následne zvýšila úrokovú sadzbu (sankcia za nesplnenie povinnosti), na čo bol žalovaný upozornený oznámením zo dňa 16. júna 2014, v ktorom bolo uvedené, že k zvýšeniu úrokovej sadzby o 1 % a tým aj k zvýšeniu splátky, dôjde s účinnosťou od 15. júla 2014 na 215,38 € (teda nešlo o navýšenie o 40 €, ako zdôrazňoval žalovaný).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (proti výroku II. a tým aj proti výroku IV.) podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré odôvodnil tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Toto porušenie videl žalovaný v tom, že nižšie súdy sa nezaoberali rozhodnutím Krajského súdu v Žiline z 10. júna 2016 sp. zn. 7Co/563/2015, na ktoré v priebehu konania aj v podanom odvolaní poukazoval. V tomto rozhodnutí bola za neprijateľnú zmluvnú podmienku vyhlásená zmluvná podmienka rovnakého významu, aká bola obsiahnutá aj v zmluve uzavretej s ním. Ďalej namietal, že nižšie súdy nesprávne vyložili na vec sa vzťahujúcu hmotnoprávnu normu. V ďalšom opísal priebeh súdneho konania a v podstate zopakoval svoju obranu produkovanú počas celého priebehu konania, ktorá prevažne predstavovala polemiku, nesúhlas, či iný názor a jeho videnie skutkového stavu veci.

3.1. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia nižších súdov zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu a žiadala dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. V zmysle § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

10.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

10.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti (bod 3).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12. V danom prípade žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP keď namietal, že nižšie súdy (i) sa nezaoberali bližšie označeným rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (7Co/563/2015), na ktoré v priebehu konania aj v podanom odvolaní poukazoval, teda svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili (urobili ich nepreskúmateľnými) a (ii) nesprávne vyložili na vec sa vzťahujúcu hmotnoprávnú normu (bod 3).

13. Vo vzťahu k prvej námietke [bod 12(i)] je potrebné uviesť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod

sa odkloniť.

13.1. V zmysle vyššie uvedeného len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

13.2. Dovolací súd preskúmal celý spis a konanie pred súdmi oboch inštancií. Súd oboch inštancií riadne zistili skutkový stav veci, vysvetlili, aké právne predpisy pre posúdenie veci použili, vysvetlili, akými právnymi úvahami sa spravovali a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení. Dovolací argument, že rozhodnutie je nepreskúmateľné a zmätočné, preto nepovažuje dovolací súd za dôvodný. Možno uzavrieť, že dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o taký extrémny prípad, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016.

13.3. Dovolateľ v tejto súvislosti uvádzal, že sa nižšie súdy nezaoberali bližšie označeným rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (7Co/563/2015). Pokiaľ ide o naznačený špecifický argument nevysporiadania sa nižších súdov s iným odvolacím rozhodnutím, prípadne aj súvisiacim s danou vecou, žiada sa uviesť, že navzdory legitímnej požiadavke na jednotu rozhodovania súdov v identických prípadoch, slovenský právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným iným odvolacím súdom. V tomto ohľade je rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému, resp. každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva. Aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky v tomto smere vyplýva, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej argumentácii (napr. III. ÚS 325/2016). Na nápravu tohto nežiadúceho stavu pozná právny poriadok celý rad právnych prostriedkov i spôsobov na usmernenie judikatúry. Zákonná právomoc zjednocovať in abstracto judikatúru je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zverená najvyššiemu súdu. Zákonnou podmienkou využitia právomoci jednotlivých kolégií podľa § 21 ods. 3 písm. a/ zákona o súdoch je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach veľkých senátov kolégií (veľký senát rozhoduje v prípade rozdielnosti právnych názorov senátov kolégia - vid' ustanovenie § 48 CSP) a v zmysle § 21 ods. 3 písm. b/ zákona o súdoch, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach súdov nižšieho stupňa. Z uvedeného vyplýva, že senátu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní in concreto nepatrí právomoc posudzovať a zjednocovať rozhodnutia nižších súdov v iných konaniach, ktoré neboli súčasťou inštančného postupu v rámci danej veci (vid' dovolateľom poukázané na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/563/2015) (pozri aj 6Cdo/196/2016, 7Cdo/180/2015).

13.4. V neposlednom rade a nie bez významu v rámci dovolacieho prieskumu dovolací súd konštatuje, že dovolateľom označené rozhodnutie Krajského súdu v Žiline z 10. júna 2016 sp. zn. 7Co/563/2015 (správne malo byť z 10. februára 2016, pozn.), ktoré tvorilo jadro dovolacej argumentácie dovolateľa, bolo uznesením najvyššieho súdu z 25. októbra 2017 sp. zn. 4Cdo/223/2016 zrušené a vec bola Krajskému súdu v Žiline vrátená na ďalšie konanie. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu (27. februára 2018) nemalo uvádzané rozhodnutie - už ani teoreticky - žiadnu súvislosť s možnosťou alebo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa, prípadne reagovať na právoplatné právne závery Krajského súdu v Žiline, a teda v tomto ohľade nemohlo napadnuté odvolacie rozhodnutie ani porušiť právo dovolateľa na spravodlivý proces.

14. Žalovaný v podanom dovolaní podľa § 420 písm. f/ CSP tiež namietal, že nižšie súdy nesprávne vyložili na vec sa vzťahujúcu hmotnoprávnu normu [bod 12(ii)].

14.1. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných

oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

15. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci (ako ďalšia dovolacia argumentácia žalovaného, pozn.) významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 420 písm. f/ CSP v spojení s § 431 CSP.

16. Vzhľadom k tomu, že v dovolaní sa nedôvodne namietala existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.